

PGK, 2. 7. 2018

Prešernovci pravljичno zaključili gledališko sezono - in že načeli novo

V petek, 29. junija, pod večer, je bilo že pred mogočnim poslopjem **Prešernovega gledališča Kranj** precej bolj živahno in sproščeno, kot je navadno pred gledališkimi premierami. Kako tudi ne, saj je bila vsa pozornost tokrat namenjena prav najmlajšim obiskovalcem teatra. No, malo tudi njihovim staršem. Pa tetam. In babicam. Resnici na ljubo, tudi dedkom ...

DELITE NA

NATISNI

Foto: Nada Žgank

Publika, ki je natanko ob 18. uri, ko se je na odru **kranjskega gledališča**, še zadnjič v sezoni dvignila rdeča zavesa, čudežno umolknila, je bila res zelo pestra. Zanimanje za predpremierno otroško predstavo *Kdo je napravil Vidku srajčico*, ki jo je po navdihu kulture **Levstikove** pripovedke izpred sto štirideset let napisal **Boris A. Novak**, letošnji Prešernov nagrajenec, je bilo neverjetno. Že teden dni pred predstavo je bila dvorana razprodana. S prisrčno predstavo za otroke in živali so Prešernovci končali zelo uspešno gledališko sezono 2017/18, z njo bodo septembra vrezali tudi novo.

Že sama vsebina pravljice je s svojo sporočilnostjo zelo privlačna, dodano vrednost pa je predstavi nedvomno dal prekaljen igralski ansambel, ki se je v otroških vlogah znašel tako avtentično, da je zgodba še starejše prepričala, kaj šele otroke. Vsi, od **Blaža Setnikarja** v glavni vlogi malega Vidka, do **Vesne Slapar, Darje Reichman, Vesne Jevnikar, Aljoše Ternovška** in Petra

Musevskega, v vlogah Vidkovih sestric in bratcev ter živalskih likov, ki so fantku pomagali do nove, tople in svetle srajčice, so bili izjemno prepričljivi.

Za piko na i, pa je gotovo poskrbela tudi **Tinkara Kovač**, v vlogi mame, ki je tokrat debitirala na gledališkem odru, a sodeč po videnem, z njega gotovo še ni rekla zadnje besede. Poskrbela je, da so songi, ki jih je spisal Boris A. Novak, uglasbil pa pa **Mirko Vuksanovič** iz popularne primorske glasbene zasedbe Avtomobili, otroke navdušili, izjemen pevski potencial pa so pokazali tudi nastopajoči kranjski igralci.

Režiserka predstave **Katja Pegan**, ki je za **Prešernovo gledališče Kranj** leta 2008 na oder postavila tudi kultno **Muco Copatarico**, je še enkrat dokazala, da je nesporna mojstrica, ki zna zelo lepo pobožati otroške duše, k splošnemu magičnemu vzdušju na odru (in v dvorani) pa je zagotovo veliko prispevala tudi živobarvna scenografija, še zlasti pa dovršeni rekviziti, ki so pomagali personificirati živali.

Po koncu predstave je bilo otroško navdušenje še pristnejše od pričakovanja pred njo. »Kako že gre tista pesmica, kako je zapela Tinkara,« je majhen fantiček suval v svojo babico, deklica na drugi strani je očka spraševala: »Je res pesem zdravilo za strah«, iz daljave pa se je slišalo tudi: »Mami, a niso bile te živali prijazne. Ubogi Videk. Vesela sem, da so mu živali pomagale. Pa saj je tudi on njim, kadar so bile v stiski, kaj ne?«, malo naprej je nekdo prosil: »Dedi, a bomo še prišli,« na koncu pa »Mar je že konec? Jaz bi še gledal,« in še in še je bilo podobnih razprav.

Gotovo je kakšno od njih slišala tudi **Mirjam Drnovšček**, direktorica **Prešernovega gledališča Kranj**, ki je po predpremieri povedala: »Vzhičena sem, tako kot so bili vzhičeni otroci po predstavi. Sezone ne bi mogli lepše zaključiti. Ko sem videla obraze, srečnih, zadovoljnih otrok in slišala, da bi si jo želeli gledati še po koncu, sem vedela, da je uspešnica rojena. Ja, neskromno lahko rečem, da že imamo uspešnico za prihodnjo sezono. Imamo predstavo, ki jo bodo otroci oboževali in to je bistvo vsega. prepričana sem, da bomo Vidka igrali še čez deset let, tako kot smo **Muco Copatarico**. Imamo sijajen igralski ansambel, ki nosi otroka v sebi in to se je pokazalo tudi danes. Videlo se je, da so na odru uživali.«

Tudi Tinkara Kovač je v predstavi zelo uživala. »To je moja prva izkušnja z gledališčem, še nikoli nisem nikjer igrala, razen **Muco Copatarico** v osnovni šoli in v predstavah, ki smo jih pripravljali za Veseli tobogan ter ko so gostovali na naši šoli različni pesniki. Moram povedati, da me je radijska igra Kdo je napravil Vidku srajčico spremljala vse otroštvo in še preden so me poklicali v gledališče, sem jaz znala vse na pamet in to vse vloge. To je igra, ki je bila poleg Zvezdice zaspanke in Žogice nogice pisana prav na mojo dušo. Zelo sem hvaležna, da so mi pri tej novi izkušnji igralci pomagali in še vedno mi, dajejo mi odlične napotke, jaz pa

odkrivam eno drugačno vejo umetnosti, ki me je potihoma najbrž vedno malo mikala in sem tega sodelovanja prav vesela. Pri igri je zelo podobno kot pri petju, ne smeš se bati svojega glasu, da o čemer pojem oziroma kar sem tudi jaz dejansko sem,« je strnila vtise takoj po predstavi.

Vesna Slapar, ki v predstavi igra petletno Katko, sijajno pa upodobi tudi ovčko, ki vidka oskrbi z volno, je povedala, da je besedila za otroke treba jemati zelo resno: »Otroci so izjemno zahtevna publika. Delati zanje, je zelo odgovorno. Treba jih je nasmejati, hkrati pa jim ponuditi tudi snov za razmislek. Z največjim veseljem delam predstave za otroke, saj so zelo odzivni, pošteni in neposredni. Ob delu v teatru sodelujem tudi pri mnogih sinhronizacijah risanih filmov in s tem ohranjam kondicijo. Otroški svet mi je blizu in v njem neizmerno uživam. Otroci so bili ob Vidku prikovani na svoje sedeže, z odra sem videla, kako s široko odprtimi očmi čakajo, kaj se bo zgodilo. Bili so začarani, kar je super. Zdaj je predpremiéra uspešno za nami, privoščili si bomo ene prijetne počitnice, septembra pa bomo nazaj in bomo Vidka igrali kot norci. No, pa še kaj zraven.«

Temu je pritrdil tudi **Aljoša Ternovšek**, ki je na odru upodobil Vidkovega navihanega šestletnega bratca Tomažka, zraven pa še strašnega pajka, ki ubogemu fantku prijazno stke blago za srajčico. »Pri predstavah za otroke je treba v bistvu zelo paziti, da se ne začneš pačiti, kajti otroci to takoj opazijo. Če nisi prepričljiv, tvoje igre ne 'kupijo'. Zelo rad igram za otroke, so naša bodoča publika, vzgajati jih je treba z dobrimi predstavami, da se bodo še vrnili. Videk je gotovo ena od njih. Ko sem se v otroštvu srečal s to pravljico, se mi je zdela zelo žalostna. Otroci so lačni, zebe jih, nimajo kaj obleči ... Plašila me je. Danes seveda nanjo gledam drugače. Mislim, da nam je predstava sijajno uspela. Še bo privabljala otroke v naš teater. Mislim, da bosta **Darja Reichman** in **Vesna Jevnikar** z njo dočakali upokojitev (smeh),« je povedal.

Predstava, ki jo bodo v Kranju znova (verjetno pa še znova in znova) zaigrali spet v septembru, je lepo izhodišče za učitelje in vzgojitelje, ker se lahko na podlagi vsebine z otroki o marsičem pogovarjajo. Današnje otroke uči ne le tega, kako je bilo včasih, kako revno so bili oblečeni, kaj so jedli, če sploh so, v kakšni stiski so marsikje živeli, ampak tudi o solidarnosti in ljubezni do rastlin in živali ter o tem, da se nam dobro, ki ga naredimo za druge, povrne.

Naj se tudi **Prešernovemu gledališču Kranj** današnji prijeten dogodek obilno povrne v prihodnji gledališki sezoni, tudi z bolj 'resnimi' predstavami za odrasle, ki bodo, po napovedih iz repertoarja, prav tako poučne in privlačne.